

Den gyldne trekant

ved Mario Betti

(1942), forfatter, waldorflærer og docent ved Alanus-Hochschule i Alfier (DE)

Fra *Antroposofi Weltweit* 7 - 8, 2019

Oversættelse Jette Henningsen Lots

Enhver befinder sig i dag i ærkeenglen Michaels tidsalder og i modmagternes virkefelt i de personlige, arbejdsmæssige, sociale og åndelige udfordringer.

Det drejer sig om åndeliggørelse af tænkningen og betragtning af naturen og om michaeliske fællesskaber. For menneskeheden overskrider tærsklen.

Overskridelsen af tærsklen betyder følelsen af nærhed af dødsmagter i dybet af den egne sjæl og netop derved oplevelsen af, hvordan vores anden udødelige kosmiske dimension blusser op. Stadig flere mennesker har af denne grund erindringer fra tidligere jordeliv eller konkrete anelser og oplevelser med naturens åndelighed og det egne højere selv. Nogle beretter, at de har mødt Kristus. Dødsnærhed og længsel efter udødelighed eller åndelighed er i dag virksomme oplevelser, selv om også vidtgående ubekendte faktorer dybest set bestemmer vores liv.

Kristus hjælperen ved tærsklen

Mange håb og megen angst er forbundet med dette, for også de onde magter er mærkbare på tærsklen. Rudolf Steiner sagde, at Michael, gennem hvis væsen Kristus åbenbarer sig i ny åndsskikkelse, er den store hjælper på tærsklen til det oversanselige. Og han ytrede, at initiationsprincippet i dag skal blive til civilisationsprincippet.

Først og fremmest er der to sider af michaelisk virksomhed: åndeliggørelse af vore tankekræfter til en fri skuende hjertetænkning, hvormed vores gemyts- og viljeskræfter også gennemgår en forvandling og spiritualisering af vores anskuelse af naturen. Da sand antroposofi forener videnskab, kunst og religion, bliver også kunstarterne og den religiøse op-

levelse inddraget i denne forvandlingsproces. Dermed har vi to sider af en gylden trekant: åndeliggørelsen af bevidstheden med henblik på den indre verden og på den ydre sanseverden og dens praktiske udformning.

Gennem denne indre alkymi vågner konkrete impulser i os til det sociale og til arbejdslivet. Og det viser hen på den tredje side af trekanten, forudsætningen for menneskenes omgang med hinanden - i sammenhæng med Michael. Rudolf Steiner ville med sit værk stifte et fællesskab, som er modmagterne voksent sådant, at antroposofiens kulturelle mission desto mere intensivt kan blive til virkelighed. Igen og igen har enkeltpersoner forsøgt at virkeliggøre den gyldne trekant ved siden af opbygningen af kulturelle og civilisatoriske institutioner i antroposofisk ånd.

Russisk Ikon af Simon Ushakov, 17. årh.

Dertil har Rudolf Steiner eksemplarisk udviklet noget inden for rammen af Michaelsmysteriet (i GA 26). 16. nov. 1924 i afsnittet "Verdenstankerne i Michaels virke og i Arimans virke. I fri gengivelse af Paulus' højsang i 1. Korintherbrev kan man sige, at så vel klarsyn som også mysterieviden, at lærde arbejder om Michael eller om Julestævnets "Kærlighedsgrundsten" 1923/24, eller bare ændringer af statutter og paragraffer udelukkende er som "tonende malm og en klingende klokke, så længe ingen reel kærlighed er i den

michaelske ånd. Det fuldbyrder den gyldne trekant af michaelisk virksomhed.

Tærskel bliver bro

Det er mig bevidst, at en original tanke, en kunstnerisk inspiration eller en ægte religiøs opløftelse, ikke "kan bestilles", men at de - som impulser af ægte, uselvsk kærlighed - er at betragte som nåde. Men vi kan ville kærligheden; vi kan stræbe efter den. Vi kan bevidst kæmpe for den uselviske kærlighed, også når vi igen og igen svigter. Ja, vi kan bede om den. Som et første trin til kærligheden kan vi ved fuldt ud at acceptere, at den anden tænker anderledes, danne ægte Michaels-fællesskaber.

Bogen "Hvordan opnår man erkendelse af de højere verdener" kunne man for vor tid omdøbe til "Hvordan bliver jeg bevidst om kærlighedens magt i min sjæl?" Og hvad Det antroposofiske Selskab angår, ville det være at bringe det sande Michaels sindelag i det sociale liv fremad. Tærsklen ville da blive til bro. Man forestiller sig seriøst: en genfødsel af Antroposofisk Selskab ud af kærlighedens ånd. En utopi?

Kærlighed til verden

Hvis mennesket søger frihed uden tilbøjelighed til egoisme, hvis frihed bliver ren kærlighed til den handling, der skal udføres, så har mennesket mulighed for at nærme sig Michael; hvis det vil virke i frihed ved at udfolde egoisme, hvis frihed giver ham den stolte følelse at vise sig selv i handlingen, så er han i fare for at komme ind i Arimans område. Idet mennesket føler sig som et frit væsen i Michaels nærhed, er det på vej til at bære en intellektualitetens kraft i sit "hele menneske". Han tænker ganske vist med hovedet, men hjertet føler tankningens lys eller mørke; viljen stråler ud fra mennesket, idet det lader tankerne strømme som hensigter i sig. Mennesket bliver mere og mere menneske, idet det bliver udtryk for verden. Den, som holder sig til Michael, plejer kærligheden i forhold til yderverdenen. Så vil kærlighed til den anden også kunne stråle tilbage til ens eget selv. Dette bliver at kunne elske uden at elske sig selv. Og med en sådan kærlighed er Kristus at finde gennem menneskesjælen. Den, der holder sig til det michaeliske, plejer kærligheden i forhold til omverdenen, og finder derigennem forholdet til sin sjæls indre verden, som fører den sammen med Kristus.

Kilde: Rudolf Steiner, GA 26

Der findes mennesker, som tror, at med grænserne for sanseiagttagelsen er også grænserne for al indsigt givet. Hvis disse mennesker var opmærksomme på, hvordan de bliver sig disse grænser bevidst, så ville de i denne bevidsthed også opdage evnerne til at overskride grænserne. Fisken svømmer til vandets grænse; den må tilbage, fordi den mangler de fysiske organer til at leve uden for vandet. Mennesket kommer til sanseiagttagelsens grænse; det kan erkende, at det på vejen dertil har erhvervet sjælekræfter, så det kan leve sjæleligt i det element, som ikke omfattes af sanseiagttagelsen.

Fra Antroposofiske ledesætninger. Antroposofiens erkendelsesvej. Michael-mysteriet. Jupiter Forlag 1991. GA 26. Oversættelse Rich. Damm.